

· VICTOR HUGO

ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΣ

Στὴν Ἑλλάδα! Στὴν Ἑλλάδα! Ἐμπρός τώρα, εἶνε ὥρα...
"Ἦστερα ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων πρέπει τώρα
Καὶ τὸ αἷμα τῶν δημίων νὰ χυθῆ τὸ μισρὸ . . .
Στὴν Ἑλλάδα! Τιμωρία, φίλοι μου, κ' Ἐλευθερία!
"Ἄς σελώσουν τ'ἀλογό μου, ποῦ φριμάζει μὲ μανία,
Τὸ σαρίκι στὸ κεφάλι, τὸ σπαθί μου στὸ πλευρό.

Πότε φεύγωμεν; Ἀπόψε. Ἀὔριον εἶνε ἀργά . . .
"Ὅπλα, ἀλογα, καρδί, ἀρματώσετε γοργά
Στὸ Τουλὼν καὶ δόστε μού το, δόστε μου φτερά ἐμένα!
Ἄπ' τ'ἀρχαῖα τάγματά μας θὲ νὰ πάρωμεν μαζύ μας
Παλληκάρια διαλεγμένα καὶ θὰ ἰδοῦμε στὴν ὁρμή μας
Τούρκικα θεριά νὰ φεύγουν, σὰν ζαρκάδια τρομασμένα.

'Ἀρχηγὸς ἔλα, Φαβιέρ, διαλεκτὸς μέσ' τῆς χιλιάδες,
Σὺ ποῦ πῆγες ἐκεῖ ὅπου δὲν ἐπῆγαν βασιλειάδες
Κ' ἤσουν ἀρχηγὸς σ' ἀσκέρι ἀγριο μὰ τακτικό,
Μέσ' τοὺς Ἕλληνας τοὺς νέους φάντασμα παληοῦ Ῥωμαίου
Παλληκάρι — Στρατιώτης, ποῦ ἐνὸς λαοῦ γενναίου
Εἰς τὰ χέρια σου ἐπῆρες καὶ κρατεῖς τὸ ριζικό.

'Ἀπὸ τὸν πολὺ σας ὕπνο ἐκεῖ κάτω σηκωθῆτε
"Ὅπλα Γαλλικά! Τῆς μάχης μουσικαῖς ἀναστηθῆτε,
Κ' ἐσεῖς, μπόμπαις καὶ κανόνια καὶ σεῖς ντέφια βροντερά
"Ἄλογα, ὅπου στενάζει εἰς τὸ διάβα σας τὸ χῶμα
Καὶ σπαθιά, ὅπου τὸ αἷμα δὲν σὰς ἔθαψε ἀκόμα
Καὶ πιστόλια γεμισμένα ἀπὸ βόλια φλογερά.

Πρῶτος μέσ' τοὺς πρώτους θέλω νὰ ἰδῶ πῶς πολεμοῦνε
Νὰ ἰδῶ πῶς οἱ σπαχῆδες σὰν τὰ βέμματα χυμοῦνε
Μέσ' τὸ πεζικό ποῦ μένει σασιτισμένο πέρα πέρα
Καὶ νὰ ἰδῶ τὸ δαμασκί τους, ποῦγχι κόψη ἀπὸ ἀτσάλι
Στοῦ ἀλόγου των τὸ δρόμο πῶς θερίζει τὸ κεφάλι . . .
'Ἐμπρός ὅλοι! Μὰ τὶ ψάλλεις, ποιητά μου, στὸν ἀέρα!

Ποῦ μὲ φέρει τοῦ πολέμου ἡ μανία ποῦ μὲ φέρει . . .
 Μεταξὺ τους μὲ ζητοῦνε μόνο τὰ παιδιὰ κ' οἱ γέροι
 Καὶ τί εἶμαι; Πνεῦμα ὅπου κάθε φύσημα μὲ πέρνει
 Φύλλο κίτρινο ποὺ πέφτει ἀπ' τὸ δένδρο μαραμμένο
 Κι' ἀπὸ ἓνα σ' ἄλλο κῦμα παραδέρνει ἀφρισμένο . . .
 Σὲ ὄνειρατα κ' ἐμένα ἡ ζωὴ μου παραδέρνει.

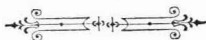
Συλλογὴ μοῦ φέρνουν ὄλα. Τὰ λειβάδια, ὁ ἀέρας.
 Τὰ ψηλὰ βουνά, τὰ δάση, τὰ στενάγματα φλογέρας,
 Τὸ μουρμουρητὸ τῶν φύλλων — ὅπου σειοῦνται μὲ καμάρι . . .
 Τὴν Αὐγὴ μ' ἀρέσει, ὅταν γλυκὴ φῶς στὴ γῆ μας πέφτει,
 Τὴν πλατειὰ νὰ βλέπω λίμνη σὰν κρυστάλλινο καθρέφτη,
 Ποῦ ἀπὸ ψηλὰ τὰ νέφη καθρεφτίζονται μὲ χάρι.

Τὸ φεγγάρι μοῦ ἀρέσει μὲ τοῦ χρυσαφιοῦ τὸ χρῶμα
 Μέσ' τὴν καταχνιὰ σὰν βγαίνῃ τὴν πυκνὴ ἢ καὶ ἀκόμα
 ὅταν σ' τ' ἀργυρὸ πλευρὸ τοῦ μαῦρο σύννεφο διαδαινῇ
 Καὶ μ' ἀρέσουνε τ' ἀμάξια τὰ βαρειά, ὅπου κυλοῦνε
 Καὶ μὲ κρότο ἀπὸ τῆς μάνδρας κι' ἀπ' τὰ κτήματα περνοῦνε
 Καὶ γαυγίζουνε οἱ σκύλοι στὸ σκοτάδι τρομασμένοι.

1886.

ΠΙΕΤΡΟΣ Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

Ο Ν Ε Ι Ρ Α

Ἀρρώστησες, ἀγάπη μου, καὶ τὸ ξανθὸ κεφάλι,
 Ἐς τὸν πόνο τῆς ἀρρώστιας σου ἔς τοῦ πυρετοῦ τὴ ζάλη,
 ἀπάνω ἔς τὸ προσκέφαλο χρυσαῖ μαλλάκια ἀπλόνει
 καὶ μένει ἀκίνητο γιὰτὶ τὸ κούρασαν οἱ πόνοι.
 Πονεῖς, ἀγάπη μου χρυσαῖ, ἀγάπη μου θλιμμένη
 κι' ὁ πόνος σου διπλάσιος μέσ' ἔς τὴν καρδιά μου ἔμπαίνει.
 Ἄν εἴξερα πῶς δάκρυα εἶνε τὸ γιαιτρικὸ σου
 θάρχόμουνα ἔμερόνυχτα νά'χλαιγα ἔς τὸ πλευρὸ σου,
 μὲ τὰ θερμά μου δάκρυα δυὸ ποταμοὺς νὰ κάνω,
 ν' ἀναλυθῶ σὲ δάκρυα κ' ἐγὼ γιὰ νὰ σὲ γιάνω.
 Καὶ ἂν ὁ Χάρος ὁ σκληρὸς γιὰ ἀνταλλαγὴ θελήσῃ
 ἄλλος γιὰ σένα τὴ γλυκεῖα ζωὴ του νὰ χαρίσῃ,
 ἐγὼ κολλῶ τὰ χεῖλη μου ἔς τὰ χεῖλη τὰ δικά σου
 ἀπ' τὴν καρδιά μου ἡ ζωὴ νὰ τρέξῃ ἔς τὴν καρδιά σου.
 Θᾶμαι νεκρὸς, μ' ἀπὸ ψηλὰ θὰ χαίρετ' ἡ ψυχὴ μου,
 γιὰτὶ θὰ βλέπῃ πῶς ἐσὺ θὰ ζῆς μὲ τὴ ζωὴ μου.

ΠΙ* * * *